

Nyerges Gábor Ádám

Valami bárgyú kedvesség

(részlet a *Mire ez a nap véget ér* című, megjelenés előtt álló regényből)

Az anyjáról, a családjáról, betegségről. Alvásról. Kuka senkivel sem beszélt ezekről a dolgokról, beleértve saját magát is. Erre jött a Tekla, és minden más lett. Kuka zavarban volt, túl az alapvető zavaron, mely a megváltozott státusznak, hogy tudniillik, van egy csaja, természetes velejárója volt. De a, ha van ilyen, érzelmi háztartása is átrendeződött. Kuka viszont még így is üszkösnek, korhadtnak érezte magát, pont mint régebben, boldogabb karácsonyokkor, amikor örülni kellett az ajándékoknak. Kuka örült, vagy hát. És innentől jöttek a gondok, hogy a szülei természetes velejárójuként (végtére is ők nem Kuka, honnan is tudhatnák), nem találták el, hogy mit szeretne. Kuka maga sem nagyon szokta el- vagy kitalálni, hogy mit szeretne, így volt ez a Teklával is, így számára nem is létezett rossz ajándék. Mindegy, hogy plüssállat vagy akciófigura, videójáték vagy játékpisztoly, kisautó vagy rikító színű, műanyag porszívó, ami hungarocellgolyóbiskákat (játékport) tud felszívni, minden jó ajándék volt, azaz jó volt, mert ajándék volt. Elvégre, ha kap valamit, gyarapszik a felhozatal valamiből, például odáig nulla műanyag porszívóból álló készlete hirtelen egyre növekedett tízévesen, az már magában is jó. Hát még a tudat, hogy valakinek, jelesül a szülőknek eszébe jutott, hogy vették a fáradságot és vettek neki valamit, pedig, ezt már tízévesen is bőven felfogta, rendre nem nagyon volt miből. Milyen kedves. Az esetek többségében csak úgy kapott valamit. Valami bárgyú kedvességet, amit aztán, miután kicsomagolta és felfogta, hogy akkor ez voltaképp mi is, afféle kedélyes nyugdíjastekintettel nézegetett, úgy is mint mi a csuda, milyen jópofa, kedves kis tárgy, hát miket ki nem találnak ezek a jó dolgukban ötletelgető, hülye emberek. Ilyenkor, de egy idő óta már inkább csak magában meglepett röhintést hallatott, vállát rángatva, kezét a szája elé téve, egy idő után észbekapva (Bocsánat.) kuncogott, hogy ez is van, ez a dolog, ami neki mondjuk kurvára nem is kell, de azért nem bánja, hogy kapott. A Bocsánat. után a Köszönöm. jutott eszébe, amit tehát ténylegesen érzett is, mert hát ez a kedves kis szar, aranyos figyelmesség is biztosan jó lesz valamire. Ilyenkor, mondjuk, még tízévesen, elképzelte magát, amint kicsiny hungarocellgolyóbiskákat önt ki a szőnyegre, hogy aztán gondosan felszívogassa őket, hogy aztán kivegye a műanyag porszívóból, és újra kiöntse, majd újra felszívogassa azokat. És egyszerre érezte a jelenetet rohadtul komikusnak, ahogy ő, a tízéves Kuka ezzel a foglalatoskodással tölti a napjai bizonyos hányadát, másrészt úgy jól is esett belül, mert hát végül is ez olyan kedves, gyermekded bohóság, ő meg voltaképp egy tízéves gyermek.

Ezt nem szerette az örömteli szituációkban, legalábbis amikor valaki másnak is volt köze az örömhöz, hogy jelezni kellett. Mármint persze, jogos, az illető, akinek része van Kuka örömeiben, tevékenyen részt vállalt abból, hogy neki most így jobb belül, ezért a minimum, hogy ő meg mosolyog, részletesebben hálálkodik, meg miegyéb, amit ilyenkor az emberek szoktak, csak hát ez azt jelenti, hogy nyitott szemmel, éberem kell járkálni a világban, nehogy egyszer pont ne vegye észre azt a kurva nagy örömet, amit épp szereztek neki, s ő még neadjisten elfelejtse megfélelően mímelni, amit valójában ténylegesen érez is belül.

A hümmögés viszont, sajnálatosan, megfejthetetlen Tekla számára. Így nem lehet élni!, fakad ki egy ponton a vállhúzogató, kuncogós, mégis feszült nézéssel párhuzamosan prezentált hümmögésre válaszul, a jelenet drámaiságát sajnálatosan ellenpontozó körítéssel, ahogy ugyanis a hajába fűzött kis gyöngyök és kagylók a felindult toporzékolás által fölkapart össze-vissza ugráltukban a szemüvegébe, fából, további gyöngyökből és kagylókból készült, több sornyi nyakláncba és PEACE, LOVE és SZABADSÁG feliratú kítűzőibe gabalyodnak, egyszerűen lehetlenné teszik hovatovább teljes testének komplett gesztikulációs infrastruktúráját. A picába már, bosszankodik fogszabályzója enyhén pösztítő hangeffektelésén átszűrve, Kukából ezzel egyszerre váltva ki mind az idétlen röhgcselés, mind a feszült vállráncigálás terén is egyre erőteljesebb indulatokat. Teklát is már-már rázza az ideg, mivel a jelenet a maga abszurd megfeneklett drámaiságában nem tud kiteljesedni, hisztije hovatovább saját maga előtt is nevetségesnek tűnik fel, miközben belül tudja jól, hogy igaza van, mert ez így, amit Kuka művel, tarthatatlan, így tényleg nem lehet élni, és. És. És megfogalmazhatatlan, hogy még mi. Nem azért, mert Kukával olyan nehezen megfejthető, mi a baj, pontról pontra el tudja mondani, mi minden baja van vele, ahogy a mostani kitörése előtt is épp ezt tette (azon a héten már vagy harmadszor), de már ő maga is egyre erőtlenebbül, mintha folyamatosan emésztene, fárasztaná és sorvasztaná belülről valami végtelen erős, egyre legyőzhetlenebbnek tetsző tehetetlenségi erő, ami, Kukából áradva, mintha egyre inkább őt is hatalmába kerítené.

Pedig igazán nem akar ő sokat. És Kukának még az a nem sok is sok, pedig még jócskán az idomítás, vagy hát, hogy mondja, szocializálás elején járnak. Beülne vele a Kámforba? Persze nem, mert Kuka émeleg a füstölőtől. Amit, persze, nem mond meg, neki kell kitalálnia, mert Kuka feszeneg. Először is el kell különítenie Kuka szokásos, élettani jellegű és állandó feszenegését az aktuális helyzet adta feszenegéstől. Egyáltalán, rá kell jönnie, hogy van-e épp adott helyzetben ilyen. Tehát Kuka most azért ilyen (kuka), mert ő eleve ilyen, vagy az eleve ilyensége mellett zavarja-e még valami körülmény, ami miatt persze nem szól, ezt tehát neki kell kinyomoznia. Minden rendben? Persze. De tényleg? Persze. De jól érzi magát? Hát. Hatásszünet. Ég felé bámulás, báméskodó szemforgatás. A szokott forgatókönyv. Kuka szája hangtalan formálgat valamit, ezt is már ismeri, lényegében keresi a szavakat. Nagy nehezen meglesz pár, ezt onnan lehet tudni, hogy Kuka újra órá néz már, a szemébe is, de azért, olyan fura, sosem megszokható monalizatekintettel kicsit elsandítva az övé mellé, mintha nem bírná közvetlenül, egy az egyben, majd enyhén oldalra billenti a fejét azzal a halálcuki kölyökkutya nézésével, és újra épp csak elvétve a tekintetét, már megint az ég vagy plafon felé közelítve, a homloka fölött elnézve, sűrűn, de nevetségesen lassú mozdulatokkal gesztikulálva mondja, hogy hát, végül is, hát persze, igen. Aztán ülnek tovább. Csend. Majd Tekla, alapos nyomozóként

még tízszer megkérdezi. És milyen jól teszi, hiszen lám, nagyjából tizedikre Kuka végre az iménti műsorszám megismétlése keretében kinyögi, hogy rosszul van a füstölőtől, tehát ezért olyan zöldes a feje, esik le Teklának. Nagy nehezen kifizetik a zöld teát, amit ittak (hetekkel később derül csak ki, hogy Kuka gyűlöli a zöld teát, ami szerinte egy íztelen, forró szar, olyan, mintha direkt hánytatási célból inna felforralt csapvizet), és távoznak.

De Kuka persze a KFT-t is utálja, de ezt még tizedikre se vallja be. Tekla csak érzi, csak tudja. Látja a fején. Látja azon a fadarab testén, állnak a Mező Parkban, persze nem a tömeg közepén, mert Kuka azt utálja, sok az ember, nem bírja a tömeget, kiújul az asztmája, oké. Állnak hát egy emberekkel kevésbé sűrűn megáldott részen, konkrétan egy olyan hülye ponton, ahol egy gödörben kell állni (azért kevesebb ott az ember), nem látják jól a színpadot, kilötyög a sör és Kuka narancsléje is, ha csak megmozdulnak. Kuka így, meg persze, amúgy se, nem is mozdul. De azért látja Tekla a szeme sarkából, hogyan néz rá a pasija, amikor leveszi a piros papucsot a jobb és a narancssárgát a bal lábáról, kijjebb mászik kicsit a nagyjából másfél emberre méretezett gödörből, hogy állhasson kicsit, mint normális ember, a fűben, illetve legalább egy kicsit táncolhasson, legalább a kurva Afrikára, amíg Kuka csak áll, mint valami kiegyenesített szfinx, néha ránéz, ilyen iszonyú idióta fejjel, hogy még azt se lehet eldönteni, hogy rajta vagy vele röhög épp, megvonogatja a vállát, majd szépen visszafordítja a fejét a nem látható színpad irányába. Egy órán keresztül nyámmog a kurva narancsléjével. Semmilyen más mozdulatot nem végez, hiába könyörög neki Tekla, hogy táncoljon, vagy legalább álljon mellette a fűben, amíg ő táncol.

Kuka, mikor egyáltalán elképzelte azt, aki majd a barátnője lesz, de hát nem képzelte. Meg különben is, amennyit ő már szerelmes volt az évek során, és mindig mennyire más lányokba. Az Orsi, az Edina, a Kati és a Nóri még általánosban, kicsit a Klaudia és a Niki is. Aztán az Ági, akivel a gólyatáborban beszélgetett (tehát beszélt hozzá az Ági) jó tíz percet, pedig más osztályokba jártak. Aztán a Móni, ő tovább tartott, aztán a másik Edina, akivel egyszer egy hosszabb buszutat beszélgettek végig (azaz beszélt hozzá végig a lány), aztán a közértes csaj, akinek a nevét se tudta. És aztán a Tekla, ő lett az első, akiből barátnő is lett. De persze, lényegében egyik sem, barátnő vagy csak jelölt, mindegy, mert hiszen egyik sem olyan volt, mint amilyennek a majdani barátnőjét elképzelte, amikor egyébként nem képzelt semmi ilyet, csak hát. Csak hát konkrétan a Gwyneth Paltrow.

Történt ugyanis, hogy egyszer épp moziban ült, ami ritka alkalom volt, szeretett is volna inkább a filmre figyelni, de ez a fura gondolat nem hagyta. Holott születésnapja volt, a családtól pedig, lévén szokásosan rossz anyagi helyzetük abban a valamelyik évben még a szokásos rossznál is rosszabb volt, ezúttal mozijegyet kapott egy épp frissen bemutatott, népszerű filmre. Kuka szokásos idétlen derültségével fogadta az abszurdnak ható ajándékot. Nézett csak, röhögve, görnyedt háttal, szája elé tett kézzel kompenzálva halk, de nagy amplitúdókban fel-felbugyogó röhögését, amit, maga számára sem teljesen megmagyarázható módon, már akkor is rendszeresen érzett. Elvégre egyrészt van ő, Kuka, ami már így, ebben a formában magában is vicces. Ő maga is, ez az ő léte is, valamint az is, hogy nagyjából tízéves kora óta Kukának szólította, nemcsak jóformán mindenki, hanem ő magát is. Hehe. És akkor még az, hogy neki, Kukának van születésnapja, ami akárhogy is, külön vicces nonszensz. Hát még az, hogy erre az ő születésnapjára az egyre csóróbb és

amúgy is többszörösen problematikus családjától egy mozijegyet kap másnapra, egy film harmadik részére, aminek még kisebb korában az első részét is csak félig látta a tévében. És akkor, ha már kapja ezt a tök haszontalan, ám milyen kedves, figyelmes kis faszágot, a jegyet a Magyarországon csak nemrég (két hete) bemutatott Austin Powers – Aranyszerszám egyik délutáni vetítésére, hát legalább oda tudna figyelni. De nem tud rendesen, mert már hetek óta azon tököl, hogy milyen is lenne neki, ha egyáltalán lenne, az ideális barátnő. És akkor jön hirtelen, az épp lecsengő, parodisztikus akciójelenet végén ez a gyönyörű nő, a Gwyneth Paltrow, leszáll a motorról, ilyen gyönyörű bodorított a szőke haja, mint a. Mint a, a, az izé. Hát most nem jut eszébe, mert olyan szép, hogy arra nem lehet hasonlatokat találni. Ilyen kék szemfesték is van rajta, ami. Ami mint az ég. Hát, ilyen sápatagabb, ködösebb napon. Meg a szeme. Ajka. Minden. Satöbbi. Vékony, mint a nádszál. Szálfa. Akármi. Milyen szép, kecses és satöbbi. És még a Szerelmes Shakespeare-ben is belé volt szerelmes a Shakespeare. Hát, Kuka ezt most már, hogy így az Austin Powers – Aranyszerszámban is látta, pedig már a Shakespeare-ben is szép volt, most, hogy így utólag belegondol, szóval ezt most Kuka már így teljesen meg is tudja érteni. Meg hát, ha a Shakespeare-nek is jó volt, hát neki is az lesz. Vágyjon akkor ezentúl a Gwyneth Paltrow-ra, akinek amúgy több jelenet már nem is jutott a filmben, de ez, ez a motorról ilyen ujjatlan bőrruhában leszállás, valamint szókeség és egyebek tulajdonképp a dolog eldöntéséhez elégnek is bizonyultak.

Teklát már rég bosszantották ezek a dolgok. Mióta csak összejöttek Kukával, kezdte úgy érezni, mintha. Szóval úgy érezte, mintha Kuka úgy érezné, hogy neki furának kéne éreznie magát, de ő pedig (úgy érezte, Kuka úgy érzi) eközben mégsem érzi magát annak. Nem tudja, ezt most így mennyire értelmesen tudta elmondani. Kuka röhög, hogy szerint egyáltalán nem, nem is érti, miről van szó. De Kuka most ne röhögjön, legyen szíves, mert ez komoly dolog. Jó. De már bugyborog. Bugyborog a fojtott röhögés Kukából, már csak a szituáció okán is, hogy van egyrészt ő, Kuka (hehe), és neki van egy csaja (hehe), aki még mindennek tetejében a Flúgos Tekla (hehe), aki most komolyan lelkizik vele, a héten már vagy harmadszor, és akkor ezt a zavaros izét mondja. Pedig a Tekla így érzi. Kuka bólint, azt se tudja, mit érez úgy. Na jó, tudja azért. Sejtí. Szerintem furi vagy. De ilyen jó. Jó értelemben. Tekla fémes vigyora küldi felé már a megnyugtató csillanást, hogy kivételesen jó pasija volt, valamit jól csinált, jót mondott.

Kuka, bár olyan, amilyen (kuka), azért nem teljesen süket érzelmileg. Erre most magát is emlékezteti kicsit belül, hogy azért hátrább az agarakkal, nem olyan hülye ő. Tudja most is, hogy miről van szó, mármint a bonyolult mondatot is érti végső soron, hogy a Tekla úgy érzi, hogy ő Kuka úgy érzi, hogy a Teklának furának kéne éreznie magát, de ő pedig (legalábbis úgy érzi, hogy ő Kuka úgy érzi), eközben mégsem érzi magát annak. Mármint – Tekla szerint Kuka így vélheti – helytelenül. Érti, bár elsőre, ahogy kimondta a Tekla, tényleg nem volt teljesen világos, valamint vicces is volt, számára is, ahogy nem értette, látta a közben bosszankodó Teklán, miközben rászólt, hogy most ne röhögjön, legyen szíves, mert ez komoly dolog, hogy egy kicsit azért a Tekla szerint is vicces lehetett. De szóval az előzményét is tudja ennek, érti, honnan jön a dolog. Annak szól az egész, hogy nem akart Pa-dő-dő-koncertre menni. Egyrészt nem szereti annyira a koncerteket, hangos (túl hangos) a zene, sok az ember, mindenki iszik, ő nem szeret, tömegnyomor, drága, noha oké, ez egy jogos érv, a Mező Parkban kétszáz

forint az akciós jegy, nem tudja, hogy éri meg nekik, biztos a pián hozzák be, de oké, tényleg nem drága. De akkor is. Az első koncert még jó volt, a Kispált ő is szereti. De a KFT már szar volt. És igen, már ez után is jött ez a ki mennyire és hogyan fura probléma, más kérdés, hogy Kuka erről nem szeret, nem is igen tud mit mondani. Hát ilyenek az emberek, ilyen a Tekla, ő meg olyan, mit kell erről beszélgetni. Ez van. De hát az azért tényleg hogy néz már ki, hogy a Tekla bokáig sárosan, tiszta fekete a kosztól a lába, rajta ez a buggyos ilyen dzsinngatya, vagy hogy hívják ezt, amire rá van rajzolva egy csomó bolygó meg csillagok, fölötté egy póló ilyen nonfiguratív, mindenféle színű mintákkal, de az legalább olyan szűköske, mutat valami kicsit a Tekla alakjából, ami végül is tényleg nem is olyan rossz, mióta együtt járnak, és emiatt több időt tölt vele, meg tudta figyelni, hogy a lány tulajdonképp (szerencsére) csinosabb, mint amilyennek elsőre tűnt, ami tényleg nagy szerencse, mert elsőre (és másodikra és további alkalmakkor is) eleinte ugyebár elég rusnyának látta. De mindez mit sem ér, ha a pólóra rávesz egy ilyen szórmeikapucnis, tigriscsíkos, rózsaszín és lila árnyalatokat váltogató pufidzsekit. De ez még mind semmi, hát istenem, a Tekla ilyen. Na de az, ahogy táncol? Hogy így fektetett vé alakban hátranyomja a seggét, és előre nyújtogatja a fejét, a kezével meg ilyen tétova úszómozdulatokat végez, aztán kiegyenesedik, és így ide-oda riszálja a csípőjét (ha már, ez mondjuk jobban is tetszik neki), de közben a kezével miért csapkod úgy, mintha legyeket akarna hessegetni? Neki, Kukának ugyan végső soron mindegy, de mondjuk tény, hogy ahányan elmentek mellettük, mind láthatóan hülyének nézték, ami azért egy KFT-koncerten, Kuka a látottak alapján úgy sejtí, nagy szó lehet. De nem is itt volt a probléma, hanem hogy neki ezek után valóban nem volt már különösebben nagy kedve a Pa-dö-dő-koncerthez. Miért, kérdezi a Tekla. Hát, mert neki az nem tetszik. Miért? Mert olyan izé, olyan, hát olyan gagyi zene. Nem meri hozzátenni, hogy nyugdíjasoknak való. Nyugdíjasoknak való, teszi hozzá mégis. Pedig már másodszer fut neki a Tekla a rábeszélésnek. Hogy ingyenes lesz a koncert. Hogy a Belvárosban lesz, megígéri, nem fog mezítláb táncolni. De, hogy nem a mezítláb, nyög ki Kuka egy két és feledik mondatot is. Nem is az, hogy nem szereti a Pa-dö-dőt, elég, hogy a Tekla igen. Annyira, hogy felváltva hallgatja azt és a Rádiókabarét, ez kábé a két kedvenc dolga, és mint mondja, ő ezeket őszintén szereti, nem úgy viccből, mint mások az Ugrin Benedeket. Végül is miért ne szeressen bárki bármit? Olyan sok a lehetséges érv, de olyan kevés az elég meggyőző, az annyira meggyőző és végleges, amit még a Tekla is belát. Neki például egy se jut eszébe, hát mondja a gagyit meg a nyugdíjast, így hirtelen most ezek vannak a fejében. Azt a bizonyos dolgot, amit még korábban mondott a Tekla, az igazi ellenérvet nem akarja szóba hozni.

De Tekla, naná, igen. Hogy neki ettől tényleg megváltozhat az élete, és egy ilyen fontof pillanatban, heffegi a fogszabályzó, feretné, ha a pafija if mellette lenne. Amikor ilyen komolykásan izgatott, még inkább felerősödnek a hangeffektek. Na ez például még Kukát is zavarja, aki amúgy tényleg elég nyugis, nyitott és elfogadó típus, amit a Tekla igyekszik is, minden egyes ilyen lebaszó jellegű lelkezés elején és végén is jóváírni a javára. Kukának szinte már előre fáj újra hallani, elvégre elsőre is épp elég fura volt a dolog, de persze, mondja csak a Tekla, nem vág a szavába, addig inkább elmereng rajta, hogy hátha tényleg csak az ő szűklátókörűsége és nehézfújúsége-e az akadálya (mint Tekla vélhetően vélelmezi), hogy belássa, mekkora lehetőség is ez.

Úgy hangzik tehát a terv, hogy a Tekla nemcsak nagyon szereti a Pa-dö-dőt, de szívesen lenne az új szövegírójuk, így a koncerten majd igyekeznek az első sorba kerülni, és jó hangosan énekelni, amikor jön a Bye-bye Szása, amihez ő otthon új szöveget írt. Ha sikerül elég hangosan, és meghallja a Lang Györgyi vagy a Falusi Mariann, biztos megtetszik nekik, felfigyelnek rá, és beveszik szövegírónak, vagy ha nem is rögtön, de a koncert után majd beszélgethet velük, és adhat nekik pár saját verset, dalszöveget, amik alapján majd felfigyelnek rá. Kukának ezen a ponton, ugyanúgy, mint múltkor is ugyanekkor, a fogszabályzó hangeffektje jut eszébe, el is képzeleli hát Tekla egyszerre hajlékony és deszkaszerű (tehát: hajlékony deszkához hasonlatos) testét, amint lehetőségei maximumáig előrefeszül, Tekla homlokát ráncolja, a nyakán kidagadnak az erek, s borzolt szemöldökökkel, becsukott szemmel, fogszabályzóját szablyaként villogtatva, teli torokból üvölti, hogy Máj máj Mása, koszlott dártenyen! Elvertél és azóta a szódát szeretem! Ennyire emlékszik Kuka, a refrénre, a többinél, traumafeldolgozási mechanizmus gyanánt, úgy véli, kikapcsolt az agya, így csak ezt jegyezte meg. Hogy a máj máj valóban angolul értendő, de magyarosan, a májhoz hasonlóan írandó, mert Tekla szerint úgy viccesebb, ahogy a dártenyen is. Igaz, hogy Kuka szerint ennek így nincs értelme, mire Tekla közbeszól, hogy számára van, meg ez különben if dada, abban máfként működnek az értelmi konftvukfiók. Na, a jelentéf. De azt akkor sem így kell ejteni szerinte, hogy dártenyen, ilyen nyílt, magyaros ejtéssel, meg mi köze is az egésznek a... Kuka még szinte el sem kezdte, már föl is adta, mert Tekla természetesen minden művének minden sorát meg tudja magyarázni (és szereti is, jó hosszan), már mondja is, de Kuka agyának felfogóközpontja, ha ugyan van ilyen, mereng el, eddigre már üzenetrögzítő üzemmódba kapcsolt. A Máj máj Mása lehetne a Bye-bye Szása ikerdarabja, a lányos a fiús mellé. És ezt majd a Pa-dö-dő meg fogja érteni. De Kuka akkor sem, másodikra sem szeretett volna menni. Csakazértse, nem, és kész. De miért. Hát, nem tudja, de neki ez nem igazán tetszik, meg csomó tétét is fognak írni, és azt a kevés kis időt, ami marad a tanulás mellett, inkább mással. Jó, akkor mit szeretne csinálni Kuka, kérdezi Tekla, de Kuka nem megy lépre, mint elsőre tette hasonló helyzetben, amikor még megmondta, hogy túrázni, sétálni a természetben, mert már jött is a háát, hogy azt Tekla nem, mármint a terméket tök fép meg minden, frittly levegő, igen, tudja, de az tök unci, ő meg a pörgéft fereti, meg zongani, meg emberek köft lenni, de azért perfe, perfe, effer majd elmennek fétálni if. Kuka kezdett arra gyanakodni, hogy Tekla egyáltalán nem így beszél, csak ő hallja ilyenkor ilyennek, direkt parodisztikusan, hogy ez benne a visszavágás dühe. Erre úgy meglepte magát, hogy ő egyáltalán képes lehet dühöt érezni, hogy a helyzet komikuma okán, nevezetesen, hogy ő Kuka dühös (dühöf, hehe) lehet bárkire is, hát még erre a neki ajándékfélelepp jött lányra, aki végül is az első igazi társa az életben, hogy, naná, menthetetlenül elkezdett, mint csillapíthatatlan köhögés, mikor szösz száll az ember torkába, kaparászni föl belőle valami erősödő röhöghetnék. Léfi ne löhögj, moft eft komolyan feletném megbefélni. Kész, nem tudott mit tenni, rángatta a vállát le-föl, hogy bocsi, nem tehet róla, de nem tud mit tenni. Röhögött. Az volt az igazság, hogy szomorú volt közben, igazából tényleg, erre jött rá egész végig, míg ezen gondolkodott, hogy igazából elsősorban szomorú volt, de közben, hát mit tehet ilyenkor az ember, ha közben annyira röhögnie is kell. És ekkor tört ki a Teklából, hogy így nem lehet élni. Kuka erre már felnyihogott, mert ez már végképp túl vicces, miközben, basszus, nagyon szomorú is, hogy mennyire igaz. Milyen mélységesen és nagyon is igaz. Hehe.

Aztán már csak hümmög, mert győzedelmeskedik benne a röhögés fölött ez a rég érzett, de csak oly hirtelen felismert, nagy-nagy szomorúság. De most ezt lécci ne csinálja Kuka. Mit? Hát, ne hümmögjön, hanem mondjon is valamit. Hát, hogy arra jutott, szedi össze magát Kuka nagy nehezen. Eddig megvan, ezzel a mondatkeddéssel már régóta készül, hogy ha egyszer arra kerülne sor, hogy mindenáron mondania kelljen valamit az érzéseiről, ezzel kezdjen bele, hogy hát, ő arra jutott. Tekla szeme szemüveglencsés csillogású, izgatott csillanásokban pompázik nagy izgultában, hogy mire is jutott Kuka. Hogy ők végül is két nagyon más beállítottságú ember. Aha, kezdenek Tekla homlokán szabályos kis csapatba gyűlni a viharfelhőszerű, megfeszülő ráncok. Tekla még a hatásszünetnél tart, mikor Kuka ehhez képest szokatlanul hamar teszi hozzá, mégis, közben lassan, kimérten beszélve, szokás szerint sréhen fölfelé nézve, kicsit elfelé az ő tekintetétől, hogy szerinte szakítaniuk kéne.

Tekla fejében mintha lenne egy kis tömlő. Nem is olyan kicsi, csak valamivel kisebb térfogatú, mint a feje. Sűrű, igazán sűrű, inkább már-már krémes állagú vérrel van tele. És most jön Kuka, aki szerint ők két nagyon más beállítottságú ember. Elkezd tehát hadonászni a tömlő körül. Majd egy gyors, másik félmondat, miszerint szakítaniuk kéne, egy sebészien pontos tűszúrással ki is lyukasztja azt. És azzal a mozdulattal el is ömlik Tekla fejében, minden kis zugot és járatot, minden apró kis rést és teret kitölt benne ez a meleg, még folyékony gipszszerű, pempős vörösség. Tekla egész feje lángol. Arcának pattanásdombjai közt ügyetlenül szlalomoznak csak a könnyei, a többségük fennakad egyikén-másikon, megbicsaklik, eredeti folyási útjából kitér, mire eléri a rúzstalan ajkak, s bemászhat a fogak fémes beléptetőrendszerén keresztül a torkolatba. Tekla leveszi a szemüvegét, törölgeti a szemét, ami most, a lencsék hiányában, mint szódásszifonnézésű öregasszonyoké, megdöbrentően kicsinek, rágcسالószzerűnek hat hirtelen. Zöldes türkiz, eleve nem hibátlanul felvitt szemfestéke rémesen elkenődik. Kuka pánikban, melyet korábbi passzivitásához képest aktuális passzivitása lenne hivatott kifejezni, ha e kettő ugyan egymástól elkülöníthető és egymáshoz képest egyáltalán észlelhető volna. Kukának végre, nagy nehezen újra eszébe jut, mivel kompenzálhatná Teklát magáért, aki végül is csak egy Kuka, de önmagáért is, aki meg, azért lássuk be, végső soron csak egy Tekla. Fogja, elég esetlenül, simogatja a fejét, enyhén zsíros és már elhasználódott, amolyan fáradtkás szagú dróthaját, biztos ma este akart volna haját mosni – reméli inkább, mint gondolja most, simogatja a Tekla fejét, hátha végre abbahagyja, a másik kezével nemigen tud mit csinálni. Tekla hegyeskés orráról, most egészen egérjellegű arcáról már órá potyognak a könnyei, Kuka gyanakszik rá, hogy már a szemfestékéből is lehet rajta valamenyny, ez egy tiszta, nem is olyan rég kapott, jó kis fehér póló volt, neki nincs pénze így elpazarolni egy új, még hordható ruhát. Ott, a válla és a nyaka közt, ahol most a Tekla hüppög épp, bizonyos, hogy a könnyben oldott, zöldes türkiz szemfesték már takonnyal keveredik. Kuka tétova és nehezen értelmezhető fantommozdulatot végez a lábfejjével, mint aki egyszerre akar hátrébb és közelebb is lépni. Nem lehet azt emberi léptékkal felmérni és kiszámolni, hogy mennyi időt töltenek így, fél perc és három év közt nagyjából bármennyi lehet. Majd Tekla végül kicsit megnyugszik, hátrébb lép, megtörli a szemét, még bohócjellegűbbé kenve magán a festéket, visszahelyezi a szemüvegét, és Kuka legnagyobb meglepetésére megkérdezi, hogy: miért?

Kuka elvben már magát is meg kellett volna, hogy lepje – aztán mégsem. Noha valóban rögtönzött, amit nem szokott, mégsem. Ha már, inkább arra nem számított, hogy milyen régóta milyen természetesk számára ezek a gondolatok, szinte azóta tisztában van velük, mióta csak összejöttek a Teklával. Aki most áll vele szemben, úgy felöltözve, úgy kinézve, úgy szétkenődve és kivörösödve, olyan könnyesen, taknyosan és pattanásosan, hogy azt már szinte fáj látni – és hát valóban nem egy Gwyneth Paltrow.

De hogy miért? Kuka meg volt löve. Nem volt indoka. Mármint olyan sok a lehetséges érv, de olyan kevés az elég meggyőző. És hát azonfelül, amit az imént mondott, meg azon, amit azért mégsem mondhat, hogy a Tekla valóban nem egy Gwyneth Paltrow, még mit lehetne? De akkor mégis miért? Hát valóban, végül is miért ne szeressen bárki bárkit? Hát, nem tudom, nyögi ki végül. Ez nem elég, hüppögi Tekla. Neki érvek kellene. Győzze meg Kuka, hogy nem illenek össze. Hát, például a kirándulás... A kirándulás? Most komolyan? Ezért volt ez az egész felhajtás? (Kukában éledezni kezd a csiklandó kellemetlenséggel, igaz, menetrend-szerűen érkező humorérzék.) Ezért csinálta Kuka ezt az egész balhét? (Kuka válla lassú emelkedés-süllyedés mozdulatsorba kezd, a röhögés már siet, mindjárt fel is ér valahonnan a zsigerekből, addig is maga elé üzen, hogy elnézést a késésért, csak hát visszavonult kis délutáni sziesztájára, itt a könnyzivatar után már igazán azt hitte, nem lesz újabb dolga, de már kapja össze magát, mindjárt meg is lesz, addig felszólítja Kuka mosolyát, hogy átmenetileg lesz szíves helyettesíteni. És Kuka egyre pofátlanabban görbülő vigyora így is tesz.) Most meg min röhög, kérdezi Tekla, és erre, mint jól időzített felkonferálásra a tökéletes antré, pont be is lép Kuka végre megérkező röhögése. Hehe, hehe.

Van egy ötletem, mondja rá igencsak nem jellemző módon. Negyvenöt perc, míg megjárja az utat Tekléától hozzájuk és vissza. Kezében a dobozzal felváltva örökdik egyébként kifejezéstelen arcán a mosoly és a röhögés. Ez mi, pislant nagyokat az értetlenség a már teljesen összezavart Tekla lila-zöld keretes lencsái mögül. Ajándék, mondja Kuka, mert, öö, izé, te is az vagy nekem, mondja első csókjuk, majd egy kiadós, Pa-dő-dő-hallgatással egybekötött hungarocellgolyóbis-porszívózás közvetlen előzményeként. Kuka átmeneti boldogságába úgy szippantódik fel most minden, de minden jóval hosszabb szavatosságú bánata, mintha nem is lett volna. Így van ez még legalább egy órán át, amíg haza nem ér. Amíg nem kell tanulnia. Amíg nem hallja a szomszéd szobából egy ismerős tüdőben a lassú, de biztos kényelmességgel egyre rémisztőbben otthonosnak hangzó, erősödő szortyogást. Amíg nem gondol az apjára. Amíg nem próbál, úgymint hiába, elaludni. Amíg nem sikerül mégis elaludnia, szörnyű hülyeségeket álmodva mindenféle, reggelre szerencsésen elfeledett dologról. Amíg újra nem találkozik Teklával. Amíg újra szakítani nem akar vele, viszonylag elég hamar, viszonylag egyre sűrűbben. Amíg még egy jó ideig, mikor háromszor, négyszer is felhossa talán, hogy szakítaniuk kéne, végül mindig megakad, mindig ugyanott, a miért? kérdésnél. Amíg ahányszor újra ajándékot kap, mindegy milyen, mikor és honnan, nem tud vele mit kezdeni. Amíg, egy szó mint száz, tehát még elég hosszú ideig, marad és rémisztően otthonossá válik benne ez a csiklandó röhejt keltő, bárgyú kedvesség, nagy-nagy szomorúság.